



Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

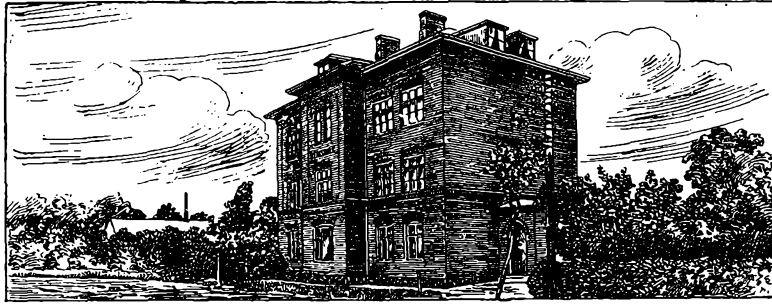
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>



Støvsugereren.

Nr. 9.

Torsdag den 22. Januar 1918.⁴

2 Aarg.

Nogle Rejsebilleder.

—o—
(Fortsat).

Ved 1-Tiden naaede vi Hildesheim. Først sørgede vi naturligvis for Logis, fik det værste Rejsestøv vasket af os, og begav os saa ud paa Opdagelsesrejse i denne herlige gamle By, som har et ganske egenartet Præg paa Grund af de mange Bindingsværksbygninger fra Renaissance-tiden (ca. Aar 1500) Her er hele 700 saadanne Bygninger, saa man behøver ikke at gaa og lede om dem som herhjemme i Aalborg, Ribe, Køge o. m. a. Nej, her ligger de Side om Side, Gade op og Gade ned, og alle overordentlig velbevarede og smukke. Det ejendommelige ved disse Bygninger er for det første de meget høje, stejle, røde Teglistenstage

med en Uendelighed af Luger i Rækker over hinanden, dernæst de herlige Træ-Udskæringer, der ofte er malede med smukke brogede Farver. Husene er for det meste i flere Stokværk, hvoraf de øverste bestandig rager ud over de nederste. I nogle af de smalleste Gader er der saaledes næsten helt lukket for oven, idet de øverste Stokværk fra Husene paa hver Side af Gaden omtrent mødes. Af de smukkeste og bedst bevarede Huse fra Begyndelsen af det 16. Aarhundrede kan nævnes Slagternes Laugshaus, Wedekindshaus, Sukkertoppen, Kaiser- og Pfeilerhaus. Det dejlige gamle Raadhus paa Torvet er fra det 13. Aarhundrede. Hildesheim har en Mængde Kirker, de ældste er Domkirken med den 1000-aarige Rosen-

busk, Godehardi og Michaeliskirken, alle tre fra det 11. Aarhundrede.

Man kunde bruge flere Dage til at undersøge denne herlige By, og der er saadan en Hygge og travl Virksomhed saadan en Munterhed og Venlighed udbredt over den, at man befinder sig saa vel der. Den gamle Gæstgivergaard — Hotel vilde være for flot en Titel — hvor vi boede, var ogsaa vel egnet til at gøre Opholdet hyggeligt. Ejeren Hr. Hermann Mathias og hans trivelige Kone var selve Velviljen og Gemytligheden, og tilmed var alt saa billigt, at vi næsten ikke vilde tro vore egne Øjne, da vi saa Regningen. Det er jo ellers i Reglen ikke behagelige Overraskelser, man faar paa det Omraade! Om Aftenen gik jeg alene ud i Byen igen og nød rigtig den mærkelige Stemning, der laa over de snævre Gader nu ved Skinnet af de ikke for talrige Gadelygter. Jeg følte mig virkelig som sat et Par Aarhundrede tilbage i Tiden, hvor de astadige Borgere i Ro og Fred passede deres Dont uden at være generede af den hæsblæsende Konkurrence, der nu til Dags er ved at tage Vejret af Folk. De afgjorde i al Mag deres Forretninger, spadserede med værdige og afmaalte Skridt og alvorlige Miner ned ad de trange Gader til Raadhuset, eller hvor de nu agtede sig hen. Om Aftenen gjorde de sig til Gode med et godt Glas „Mumme“ enten hjemme eller i et af Stadens mange Værtshuse, gik saa tidlig hjem og i Seng

og trak Nathuen ned over Ørene. Den Gang var der ingen Biografteatre eller lignende.

(Fortsættes).



Nutidsbørn.

—o—

Det er en Kendsgerning, at Børn nu om Dage er langt fremmeligere i Forhold til deres Alder end Børn i ældre Tid var. Børn nu om Stunder efterligner i alle Maader de Voksne, og der er snart ikke den Ting, Voksne giver sig af med, uden at de ogsaa har prøvet det — en miniature.

Nedenstaaende, der er fortalt af en Moder, vil klart vise dette:

„Det maa selvfølgelig kildre min Moderstolthed, at Ulla allerede nu, da hun kun er tolv Aar, har den Energi, trods min Protest og ingenlunde opmuntret af min Bevaagenhed, alligevel at redigere et Blad for alle Gaardens Børn, og selvfølgelig ogsaa bruger al sin Fritid til at skrive det — hun har jo ikke Adgang til at faa det trykt.

En Aften sidder vi samlede om Lampen, da det ringer paa Døren. Jeg lukker op for en Splejs i Drengeklæder, der gerne vil tale med Ulla.

„Det er en Dreng, der vil spørge dig om noget, Ulla — gaa du ud i Entreen og afgør jeres Sager der“.

Lidt efter ringer det atter. Jeg lukker op for 2 Smaapiger. „Vi vil gerne tale med Ulla“!

„Ulla — gaa du ud i Entreen osv“
Lidt efter ringer det igen.

„Gaa du nu ud og luk op, Ulla — men jeg vil ikke haabe, at der er flere Børn, der skal have fat i dig, for nu skal du læse Lektier“!

Denne Gang var det atter en Dreng. Nu blev jeg gnaven: „Hvad er dog det, kan vi ikke have Fred for alle dine Kammerater? — Hvad er det, de vil allesammen — tror de maaske du holder Fødselsdag“?

„Nej Moder — det er jo Redaktionskontoret, der har aabent fra 6—7. — Nu er der kun 1 Kvarter til vi lukker. Efter 7 bliver de ikke lukket ind“!

„Redaktions—kon—tor!! Hvem har givet dig Lov til at holde Redaktionskontor“?

„Jamen det er da nødvendigt, naar jeg er Redaktør af vort Blad“!

Jeg sagde ikke mere, for der var jo nogen Logik i det, Pigebarnet sagde.

Næste Formiddag, da jeg netop sad op over begge Øren i en Artikel, som jeg skulde have færdig til Foreningsbladet, og endda samtidig helst skulde gøre et Regnskab i Stand for „Selskabet til Værn for gamle Kanariefugle“, ringer det Storm paa Entreklokken.

„Aa, saa skulde da osse.....“ brusede jeg op.

Det var en nyindflyttet Dreng med sin lille Søster ved Haanden, der meldte sig som Abonnent paa min Frk Datters Blad og ukendt med Redaktør Ullas bestemte Kontortider buldrede ind for at „abonnere“ midt om Formiddagen.

Nu var Maalet fuldt, og da Ulla kom fra Skole, tog jeg hende for mig.

„Ser du, min Pige, alt det Rend kan du nok forstaa, at jeg ikke kan have — dertil har Moder alt for meget at udrette. Du maa nok kunne nøjes med Kontortiden en Gang om Ugen“?

„Nej, ved du hvad, Moder — det er da virkelig umuligt, naar du tænker paa alt, hvad jeg udretter....“

„Alt, hvad du....“ busede jeg ud, „er der da mere, du har for, end Bladet“?

„Ja, der er vores Børnebank, der skal Børnene sætte Penge ind og hæve — og vi har ogsaa lavet et Lotteri, til det skal de hente Sedler — og til alt det kan jeg virkelig ikke nøjes med mindre Kontortid“!

„Er det dig, der er Mester for alle disse Indretninger“, raabte jeg i Rædsel ved at se Barnet trave sine Samfundsinteresser lige op i sin Moders Fodspor, men jeg kunde ikke lade være med at smile i Erkendelse af, at som Herren er, saa følger ham hans Svende.“

Mon det ikke gaar andre Mødre med Samfundsinteresser omtrent lige som denne Moder.



Dit og Dat.

—o—

Det er en Kendsgerning, at der hvert Aar, saasnart Kulden indtræffer, opstaar en Mængde Sygdomme blandt Eleverne paa Realskolen, hvoraf en stor Del — for ikke at sige dem alle — er Forkølelse. Som en af de væsentligste Grunde hertil maa sikkert antages den evindelige Skiften Fodtøj Enhver ved, hvorledes ens Krop ligesom kan gennemisnes ved, at man tager koldt Fodtøj paa. Naar man saa tænker paa, at dette gentages mange Gange daglig, kan man nok forstaa Aarsagen til den megen Sygdom. De fleste kender vel nok det gamle Ordsprog: „Hovedet koldt og Fødderne varme, saa gør du alle Apotekere arme“! — Nu tillader ieg mig at spørge: „Er denne Skiften nødvendig i rent Førre“?

XXX



Skøjtebane.

—o—

En udmærket Skøjtebane er blevet dannet! Eleverne ira Realskolen behøver ikke at gaa saa langt for at finde Is at løbe paa. Der findes nemlig i Gymnastiksalen den dejligste spejlblanke Is, idet Md. Petersen har overrislet Gymnastiksalgulvet, saa det er udmærket egnet til Skøjtebane!!!



En Henstilling,

—o—

Et stort Savn vilde være afhjulpeth, hvis Landboerne fik Lov til at gaa op i Klasserne straks om Morgen, saa længe, det er saa koldt. Thi de kan jo ikke som Byboerne komme lige til Tiden, men kommer som oftest for tidligt, og det er ikke altid saa morsomt at staa i „Drivhuset“ og vente i 10—20 Minutter i 5^o Frost.

Kunde vi med disse Linier virke lidt for, at Tilladelsen blev givet, da havde „Støvsugeren“ virkelig gjort nogen Nytte.



Brevkasse.

—o—

Hvorfor faar vi altid Historie med Frk Hansen, naar en Lærer er fraværende.

En Abonnent.

* * *

Vi ved det ikke. Men spørg rette Vedkommende, og du vil sikkert faa til Svar, at vi trænger saa haardt til ekstra Historietimer.

Red.

